

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 12. Ἐξάμ. δρ. 6. — Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 15. Ἐξάμ. φρ. 8. — Τιμὴ φύλλου ἐκλεκτοῦ χαρτοῦ λ. 30.
Ἐκδίδεται τρίς τοῦ μηνὸς τῇ 1, 10 καὶ 20 — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΜΑΙΟΥ 1891

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΓΓΛΕΣΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ' - ΤΟΜΟΣ Β' - ΑΡ. 35

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὅτε κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐπανελήφθη ἡ ἔκδοσις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», πολλοὶ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἠνόουν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἀρχομένην ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ ἔτους, ἤτοι ἀπὸ τὸν μῆνα Ἰούλιον. Ἐπειδὴ δ' ἕνεκα τούτου πλείστοι ἔσαι ἀνεφύησαν ἀνωμαλίας, ἡ διεύθυνσις τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἔκρινεν ἐπάναγκες νὰ βραδύνη τὴν ἔκδοσιν τῶν δύο τελευταίων τευχῶν τοῦ Μαΐου, ὥπως τοῦ νέου ἔτους ἔναρξιν κάμωμεν ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν 1 Ἰουλίου. Ἐπομένως πρὸς ἀποφυγὴν νέων ἀνωμαλιῶν δηλοῦμεν πρὸς πάντας τοὺς ἡμετέρους ἀνταποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς, ὡς καὶ εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγγραφησομένους τοιοῦτους, ὅτι ἡ μὲν ἐγγραφή θέλει γίνεσθαι ἐν οἰαδῇποτε ἐποχῇ τοῦ ἔτους, ἡ δὲ συνδρομὴ θὰ λογίζεται πάντοτε καὶ μόνον τῇ 1 Ἰουλίου καὶ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

«Ὁχι, ὄχι... ἔτσι... ἐναγκαλισθεὶς ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὥπως κάμνουν οἱ ἀγαπώμενοι...»

Τότε δ' ἐκεῖνος ἐναγκαλισθεὶς τὴν Ροζαλίαν τὴν ἐσφιγξέ θερμῶς ἐπὶ τῆς καρδιάς του. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον δείγμα ζωῆς, ὅπερ παρέσχεν ἡ Ὁρτενσία. Ἐκτοτε διέμεινεν ἀφηρημένη, οὐδολως προσέχουσα πρὸς τὰ περὶ ἐαυτὴν συμβαίνοντα, ἐνῶ ἐπὶ τῆς νεανικῆς αὐτῆς μορφῆς ἦν ἐζωγραφημένη ἡ ἔκφρασις ὑποκώφου καὶ ἀγερώχου μνησικακίας ἀνθρώπου, ἀποθνήσκοντος λίαν ταχέως, παρὰ τὸν διακαῆ του πόθον νὰ ζήσῃ, καὶ μὴ αἰσθανθέντος τελείως τὰς μταιότητας καὶ ἀπογοητεύσεις τοῦ κόσμου τούτου.

XVII

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ἡμέρα ἑορτῆς ἐν Ἀψ εἶνε ἡ Δευτέρα, ἡμέρα τῆς ἀγορᾶς.

Αἱ ὁδοὶ βρῖθουσιν ἀνθρώπων, ἡ ἀγορὰ παντοίων εἰδῶν.

Δευτέραν ὅμως τινά, τὴν τρίτην Δευτέραν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, ἡ ζωρότης τοῦ πλήθους ἦν λίαν ἀσυνήθης. Συνωμίλου, ἔχειρονόμου καθ' ὁμάδας· δὲν ἐπρόκειτο ἤδη ὅμως περὶ ἀγορᾶς ἢ πωλήσεως ἀντικειμένων τινός, ἀλλὰ περὶ γεγονότος, ὅπερ τὰ μάλα ἐφάνετο τοὺς πάντας ἐνδιαφέρον. Εἶχε διαδοθῇ δηλαδὴ ἡ φήμη, ὅτι ἐμελλον νὰ βαπτίσωσιν αὐτὴν ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν τὸ τέκνον τοῦ Νουμά, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Ρουμεστάν, οὗ ἡ γέννησις πρὸ τριῶν μῶλις ἑβδομάδων εἶχε χαιρετισθῇ διὰ τῶν ζωηροτέρων ἐνδείξεων

χαρᾶς, καθ' ὅλην τὴν Ἀψ καὶ τὴν ἐπαρχιακὴν Μεσημβρίαν. Δυστυχῶς τὸ ἕνεκεν τοῦ βαθέως τῆς οἰκογενείας πένθους βραδυνὰ τοῦτο βάπτισμα, ἔδει διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν νὰ μὴν ἔχῃ ἀπολύτως πανηγυρικὸν χαρακτήρα, θὰ παρήρχετο δ' ὅλως ἀπαρτήρητος ἡ τελετή, ἐὰν δὲν ἐτύγχανον παρῶσαι παρὰ τὴν ἐκκλησίαν ἀνθοπωλίδες τινες ἐκ τῆς χώρας τῶν Μπῶ. Ἰδοῦσαι αὐταὶ τὴν ἀμαξὴν τῆς θείας Πορτάλ στᾶσαν πρὸ τῆς ἐκκλησίας, μετέδωκαν ἀμέσως τὴν εἰδησιν εἰς ἄλλας πωλητρίδας, ἐκεῖναι εἰς ἐτέρας, καὶ, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν μικρὰ ὁδὸς ἐβρίθην ἀνθρώπων, προσκίτησάμενη ὅλον τὸν θόρυβον καὶ τὴν βοήν τῆς ἀγορᾶς.

Ἐκαστος ἐσπευδε νὰ καταλάβῃ κατάλληλον θέσιν, ἀνερριχῶντο εἰς τὰ δένδρα καὶ τοὺς τοίχους τῆς ὁδοῦ. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐξώθυρα τοῦ ναοῦ ἠνεφύθη καὶ ἀμέσως ἀντήχησεν ἐν παρτεταμένῳ «Α! Α!» Ἐπὶ κεφαλῇς προύχωρε ὁ κ. Λέ Κεσνό, μελανειμμωνῶν, ἀκριτὰ ἐπίσημος ἀνάδοχος, ἔχων εἰς τὸν βραχιόνά του τὴν κυρίαν Πορτάλ, λίαν ὑπερήφανον ἐπὶ τῇ τιμῇ, ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς συνανάδοχος εἰς τὸν πρῶτον ἄρχοντα τῆς Γαλλίας. Ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ σεβαστοῦ τούτου ζευγους, ὅπερ ἐκ τῶν ἐγγὺς ἠκολούθει ὁ μέγας τῆς Ἀψ πολίτης, ἐπίσης μελανειμμωνῶν, τὸ πλήθος ἐσίγησεν. Ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις εὐτραφούς τινος καὶ ἀπλοῦς τροφῆς, φερούσης τὸ βρέφος, δυσδιέκριτον ἐντὸς τῶν πλουσίων τριχάπτων, διεσκίδασεν ἀμέσως τὴν παροδικὴν θλίψιν τῶν θεατῶν, διεγείρασά νεαν βοήν, νέας ἐνθουσιώδεις ἀνευφημίας.

— Νά το... ἔ. ἔ. νά το.

Ὁ Νουμάς ἐκπληκτος ἔστη ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς ἐκκλησίας, θεωρῶν τὰς μελᾶγχρους ἐκεῖνας μορφάς, τὸν μεγαν ἐκεῖνον συνωστισμόν ὅπως ἴδωσι τὸ τέκνον

του. Καίτοι δὲ συνειθισμένος εἰς τοὺς τοιοῦτους θριάμβους, ἡσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην μίαν ἐκ τῶν ζωηροτέρων τοῦ πολιτικοῦ του βίου συγκίνησιν. Ἠτοιμάσθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' εἶτα ἀνεκόπη, σκεφθεὶς ὅτι δὲν ἦτο κατάλληλον τὸ μέρος.

Ἀφοῦ δ' ἐπέβησεν τῆς ἀμαξῆς, διέταξε τὸν Μένικλον νὰ ἐπιστρέψῃ ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν των, διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ. Ἀλλ' εὐθὺς ἠκούσθη γενικὴ κραυγὴ:

— Ὁχι, ὄχι... ἀπ' τὴν ἀγορά... ἀπ' τὴν ἀγορά.

Ἐπρεπε νὰ διανύσωσι τὸν τριπλάσιον δρόμον, νὰ διέλθωσι διὰ τῆς ἀγορᾶς.

— Πήγαινε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀγορά,» εἶπεν ὁ Ρουμεστάν εἰς τὸν ἡνίοχον, ἀφοῦ διὰ τοῦ βλέμματός ἠρώτησε τὸν πενθερόν του, ὃν ἤθελε ν' ἀπαλλάξῃ τόσῳ μακρᾶς καὶ πομπώδους πορείας. Καὶ ἡ ἀμαξὴ προύχωρησε πρὸς τὴν ἀγοράν, μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν τοῦ πλήθους, ὅπερ ἦτο εἰς τὸ ζενίθ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, παρακωλύον διὰ τῆς συνωστίσσεώς του ἐκάστοτε τὴν πορείαν τῆς ἀμαξῆς, μέσῳ τῶν ὑψουμένων πύλων, τῶν κινουμένων ῥινομάκτρων. Αἱ γυναῖκες προέβαλλον τὴν φλέγουσαν καὶ ὡσεὶ ὀρειχάλκινον μορφήν των, ἥρκει δὲ μόνον τὴν βρεφικὴν σκαύφιαν του νὰ ἴδωσιν ὥπως ἀνακράζωσι:

— Θεοῦλη μου, τί ὠραῖο ποῦ εἶνε!...

— Μοιάζει τὸν πατέρα του... ἔ;...

— Ἐχει καὶ τὴν μύτην του τὴν βουρβονική...

— Γὰρ δεῖξέ μου πουλάκι μου, τὸ ὠμορφο προσωπάκι σου...

— Μπορεὶ κανεὶς νὰ τὸ ρουφήξῃ σ' ἓνα ποτῆρι νερό...

— Ἀχ! τὸ πέρδικάκι μου...

— Τὸ γλυκούτσικό μου τ' ἀρνάκι...

Ἐκεῖνο δὲ, παιδίον ἐνὸς μηνός, οὐδόλως ἐταράσσεται ἐκ τοῦ θορύβου τούτου. Παρ-